

Ale co jsem provedla tentokrát?

Jenom jsem chtěla udělat svojí rodině laskavost a vyhnat tu havěť z pozemku. To je podle staré kočky odvedle můj hlavní úkol.

Sophie dole pode mnou se kouše do rtu a rozhlíží se kolem sebe. Moc toho nenajde. Tenhle strom stojí v zadní části zahrady mezi domem a stodolou, kterou spolu se starou kočárovnu nedávno přestavěli na obchody.

„Slečna Tilly mě vyhodí, jestli se mi někam zaběhneš,“ řekne spíš sobě než mně. „A to jsem tady oficiálně teprve první den. Ty dveře jsem nechala otevřené maximálně na dvě vteřiny.“

Zavrtí hlavou.

Nejspíš sama nad sebou, protože všichni ostatní na Weber Haus vědí, že udržet mě uvnitř je nemožné. Trvalo mi to skoro rok, ale podařilo se mi zmapovat ten dům od půdy až po sklep, místa, kam se velcí staří lidé nedostanou, zapomenutá okna, která jsou stále odemčená, prostory mezi zdmi starého domu a velmi užitečné potrubí vedoucí pod ním. Slečna Tilly, Lukas a Emily – lidé, které mám na celém světě nejraději – to vzdali, povětšinou se mě ani nesnaží držet doma a důvěřují mi, že se v pořádku vrátím. Zním teď pozemky stejně dobře jako dům, včetně všech lidí v obchodech a mnoha pravidelných návštěvníků. Jsem tady slavná.

Všichni mě mají rádi. Sophie to jen neví. Zatím.

„Tak pojď dolů,“ pobídne mě.

Trubka. Kdybych to dokázala, tak bych asi nevolala o pomoc. Ten zpropadený pták dál sedí nade mnou, všechno bedlivě pozoruje a nepochybně se mi za zády směje.

„*Mňau*,“ odpovím svým nejrozkošnějším patetickým hláskem, který značí jasné volání o pomoc a obvykle přiměje lidi udělat, co chci.

Nakrčí svůj pršák. To udělala i včera, když ji slečna Tilly prováděla po domě. Říkala něco o zpožděné stavbě a o tom, že možná bude muset hosty brzy přesunout na jindy, a Sophie se zatvářila přesně takhle.

„Já tam nahoru nepůjdu!“ zavolá na mě Sophie. Pak zamumlá něco neurčitě o tom, že si nehodlá zlomit vaz a že na podobné věci nemá čas, nebo něco takového.

„Ehm, ahoj?“ Obě se otočíme za zvukem mužského hlasu. „Co tady děláte?“

Koutkem oka vidím, jak se Sophie narovná a spustí ruce k bokům. Budoucí péřová prachovka, která mě do téhle situace dostala, v tu ránu upadne v zapomnění. Jsem příliš zaneprázdněná pohledem na svého nejzavilejšího nepřítele.

Daniel Aarons.

Muž, který se pokusil rozdělit moji Emily a Lukase. Chtěl Emily pro sebe a já mu nikdy neodpustím, že málem zničil jejich štěstí i moji rodinu.

Strach vystrídá odhodlání, podaří se mi sklouznout po zadečku na nižší větev, jsem připravená zahnat ho na útek.

* * *

Proč Sophii nikdo neupozornil, že ta malá kočka z penzionu ráda utíká ven? Měla by se jmenovat spíš Nezbednice, a ne Sněhulka. I když díky bílému kožíšku a velkým modrým očím se k ní to jméno docela hodilo. Jen to nic netušícího člověka dostatečně nevarovalo.

Obzvláště zbrusu novou manažerku penzionu v její první pracovní den.

Na ženu, která si zmapovala každou cestu, kterou se bude její život ubírat, se Sophie stále snažila přijít na to, kde odbočila špatně.